

HÍRMONDÓ

A Szegedi Karszt- és Barlangkutató Egyesület időszakos kiadványa

45. SZÁM
2016. december 24.

TARTALOM

SZKBE vezetősége, elérhetőségeik.....	3
Pályázati összefoglaló	4
Hazai barlangkutatás eredményei	6
Újabb magyar siker a Gortani-barlangban	8
Állandó kedvezmények tagjainknak.....	13
Mecsek Háza szállástámogatási díjai.....	13
Geológiai csodák a felszínen	14
Kristálycsodák a barlangban	16
Nagy Orfűi Szalonna Fesztivál IV.	18
Portré	18
AZ MKBT régészeti szakosztályának újraélesztése	21
A Lehetetlen nem létezik.....	23
Szakmai napok	34
Megújult az MKBT.....	35
SZJA 1%.....	36
Impresszum	36

KÖVESS MINKET A FACBOOKON IS!

<http://www.facebook.com/szkbe>

<https://www.facebook.com/groups/szkbe/>

<http://www.facebook.com/mecsekhaza>

SZKBE VEZETŐSÉGE, ELÉRHETŐSÉGEIK

Ács-Kovács Milán
elnök
+36 20 274 7797
barlangszmilan@gmail.com

Chikán Gábor
titkár
+36 20 260 0760
chikan.gabor@kisvasut.hu

Bauer Márton
elnökségi tag
+36 30 628 5500
baumart87@gmail.com

Beregi-Nagy Edit
elnökségi tag
+36 20 400 9309
bereginyagy@gmail.com

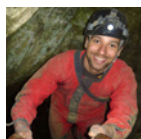
Szabó Péter
elnökségi tag
+36 70 373 2271
mcgyver969@gmail.com

Tarnai Tamás
elnökségi tag
+36 20 665 0907
tarnaitam@gmail.com

Rostás Attila
ellenőrző bizottsági elnök
+36 30 828 0861
boller@freemail.hu

Dunai Péter
ellenőrző bizottsági tag
+36 30 816 9095
epok79@gmail.com

Vincze Andrea
ellenőrző bizottsági tag
+36 30 6961891
pandabarlang@gmail.com

Főr Teodóra
pályázati programvezető
+36 70 703 2410
ddrkpe@gmail.com

Lukáts Lilla
turisztikai programvezető
+36 20 380 2064
szkbe@szkbe.hu

Szegedi Karszt- és Barlangkutató Egyesület

7677 Orfű, Barlangkutató utca 1.

www.szkbe.hu

adószám: 18461709-1-06

számlaszám: 57400097-10105577

„Csodás világuk a föld alatt és felett”

NTP-FTH-16-0023

2016. őszén a Nemzeti Tehetségprogram keretében Egyesületünk 1 300 000 forint támogatást nyert környezetvédelmi műhelymunkák szervezésére. A programot augusztus 20-án tartott Nyílt nappal kezdtük, amelyen a Vízfő-barlangnál tájékoztatást tartottunk és a sétáló barlangi túra alatt, amelyet a Mecsek Háza Egyesület szervezésében bonyolítottunk – bepillantást nyertek az érdeklődők Egyesületünk munkájába, abba a csodálatos föld alatti világba, amelynek nagy része még felfedezésre vár. A nyílt nap programjai ingyenesen igénybe vehetők voltak.

Pályázati programunk célja a környezettudatos szemléletmód átadása fiatal felnőttek számára. A célt összetett módszerrel kívánjuk elérni, amelynek része az elméleti műhelymunka-sorozat, a gyakorlati terepmunka, a közös kikapcsolódás, a közösségi élmény, az önkéntesség bemutatása és a szemléletváltással elérni kívánt eredmény bemutatása a gyakorlatban.

A műhelyek havonta egy-egy hétvégén zajlottak Orfűn, a Mecsek Házában teljes ellátással. A műhelymunkák során, három alkalommal, különböző témákat beszéltünk át, bocsátottunk vitába, a barlangkutatástól kezdve a felszíni és barlangi mentéseken keresztül egészen a természetvédő egyesületek munkájáig és fenntartásáig. Mindehhez olyan előadók kértünk fel, akik átérték, megélik, foglalkoznak vele és önkéntes alapon naponta dolgoznak érte.

A gyakorlati terepmunkát tapasztalt barlangi vezetőink és kutatóink irányították, amelyek alkalmával nem csak a földalatti élményekben volt részük a fiataloknak, de a felszínen kötéltechnikai ismeretekkel és gyakorlattal is találkoztak. A közösségi élményen keresztül a természet iránti kötődésüket és ezáltal az elköteleződésüket is szeretnénk növelni. Konkrét példaként a túrázás, szalonasütés és táború körüli beszélgetés az egyik legerősebb és maradandó élmény. Minden egyes tevékenységgel új helyzetbe kerülnek, feszegethetik tűrő- és teljesítőképességük határait, valamint teljesen új helyzetekből garantáltan pozitívan kikerülve, sikerélményekkel gazdagodva zárhatják majd a programot.

Kiemelt fontossággal kell kezelnünk a környezettudatos szemléletformálást és ennek az életstílusnak az újra terjesztését is prioritásként kell kezelnünk ahhoz, hogy felelősségteljesen lépjünk a holnap felé. Programunk rövidtávú eredménye, hogy nő a fiatalok környezettudatossága, az önkéntesség iránti hozzáállásuk pozitív irányba mozdul, a természet iránti tiszteletük emelkedik, tudásuk a témával kapcsolatban gyarapodik.

A beszerzett eszközök a túrás felszereléshez szükséges fogyóeszközök. Jó, ha mindenkinek van sajátja, ám nem mindenkitől várhatjuk el a megfelelő felszerelés meglétét, illetve megvásárlását, ezért néhányat biztosítunk tagjainknak használatra, illetve a programjainkon részt vevők számára.

Természeti értékeink felfedezése a föld alatt NEA-UN-16-SZ-0079

A szervezetünk tevékenységét kettő egymást támogató, ám néhol élesen elhatárolható területre osztjuk: ahogyan Egyesületünk nevében is benne van, egyik terület a karszt- és barlangkutatás, a másik a feltárt szakaszok bemutatása és az ismeretek átadása a következő, felcseperedő generációknak.

A Szegedi- Karszt és Barlangkutató Egyesület 1997 óta fáradhatatlanul dolgozik fő kutatási célja megvalósításán, amely az orfűi Vízfő-forrás mögött húzódó eddig még feltáratlan nagy barlangrendszer megismerése. A napjainkban is folyó kutatások fő célja újabb barlangszakaszok feltárása, amely lehetővé tenné a barlangrendszer feltárását, komplexebb megismerését, valamint a már ismert barlangok, járatszakaszok dokumentálása, állapotának megóvása, és végül, ám leghangsúlyosabban a védett értékek megőrzése.

Szakmai programunkhoz kaptunk támogatást a Nemzeti Együttműködési Alaptól. A támogatást munkabérre, kutatási eszköz beszerzésére – egy Makita DHR243RFJ akkumulátoros fúró- és vésőkalapács vásárlására fordítottuk.

Kutatásaink még folynak, sosem volt még ilyen reményteljes az előrehaladásunk, ezért bízunk abban, hogy sikereinket látva, jövőre is nyerhetünk némi támogatást céljaink eléréséhez.

Főr Teodóra

Berger Károly barlang

Kedves Kutatótársak!

Örömmel jelentjük, hogy a közelmúltban újabb feltárás történt a tapolcai Berger Károly barlangban. Ezúttal a barlang „régirészének” nyugati végében, egy korábban felhagyott kutatási ponton sikerült - hosszabb munkával - továbbjutnunk: a sportosan lapos járatok után egy szűk, felfelé vezető kürtőcske kitágítását követően járhattunk be kb 100-150 m új járatszaksztra.

Az új rész nem gazdag képződményekben: csak néhány kristályos kupacot találtunk az egyébként leszakadt plafon romjai alatt. A járatok mérete azonban kellemes felüdülést jelent az oda vezető kuszodákhoz képest: két viszonylag nagyob terem is feltárult.

A feltárás jelentőségét az adja, hogy a „régirész” nyugati irányában eddig minden korábbi kutatás jelentős omlásokba ütközött. Kíváncsian várjuk tehát a folytatást, és a térképészeti felmérés eredményét.

Kiemelendő, hogy a kutatási pont ismételt bontásának előkészítése jelentős erőforrásokat igényelt, ezért ez úton is szeretnénk köszönetet mondani a Myotis- Adrenalin csoportok lelkes tagjainak, akik tavaly egy nagy lendülettel kipakolták az addigra teljesen feltelt depókat, lehetővé téve ezzel a további bontást.

A feltáró csapat Jóföldi Zsolt, Szilaj Rezső és jómagam voltunk. A bontásokban részt vett még Pulsfort Zsuzsi és Mészárosné Hardi Ági.

Hasonló szépeket kívánok Nektek is!

Üdv,
a Tapolcai Plecotus Barlangkutató Csoport nevében

Zsuzsi

Pál-völgyi barlang

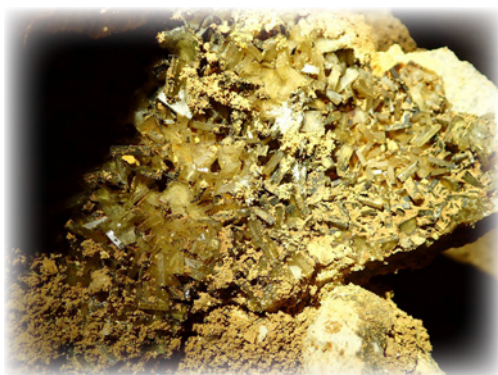
2016.10.23 Ági, Zsófi, Réka, Tapsi, Joe, P, én újra begyöszölödtünk Gatyarohasztón a gyönyörű cseppköves terembe. Még pénteken rábeszéltem Rékát, hogy jöjjön velünk a cseppköves szűkület leküzdésére. Már kétszer is segített a Pálban ilyen szűk helyeken.

Vittünk le ponyvát ezzel letakartuk a cseppkölefollyást. Réka szigorúan, tiszta nyűnyulat, zoknit hozott magával. Ezt ott az új részben vette fel. Így adta magát a név, Sztriptíz-terem. Elsőre még ő sem fért át (a kis duci:), ezért én is levetkőztem (csak tiszta nyűnyúlig) és kicsit kalapáltam a szűkületet. Másodjára is betuszkoltuk Rékát. Akkor már átfért. Sajna bezáródik a folytatás. Valószínűleg nagyobb vehemenciával lehetne folytatni a végpont bontását, de ezzel teljesen szétbaromolnánk ezt látványos helyet. Így ezt itt feladtuk. A ponyva elvétele után mintha ott se jártunk volna.

Még egy helyre betuszkoltuk. Mivel addigra már koszos lett a műnyula, így csak bugyiban és melltartóban tette meg ezt. Nekünk pasiknak kellett fordulnunk, azért még annyit láttunk tük-

rőzödni egy cseppkőben hogy csíkos bugyi van rajta. Vagy „tulipántos” :))

Ági, Joe, P felmérték az új részt. 70 méter lett. Tapsi, Zsófi kibontottak a gatyarohasztóban egy kis termecskét, de nagyon ott se látni a folytatást. Joe-val még folytattuk a megkezdett omladék bontását. Az egy idő után megint önállósította magát, így hanyagoltuk, és még világosban kiértünk.

Fotók: Kalotai Zsófi

2016.11.30 November utolsó napjának estéjén megpróbáltuk kibekkelni a decembert, de még e hóba kijöttünk. Kalotai Zsófia, Réka, Joe, N Bucsi Attila, P. Z. én a hétvégén felfedezett hasadékot tágítottuk illetve felmértük az oldalágot. P. Joe, Zsófi térképezett. P nagyon rákattant Joe-ra térképezés ügyben. Valamit tudhat. Réka, Attila, Z én a hasadékot tágítottuk, ahol járható rész látszott.

Látszott Réka orrán nagyon szeretne elsőnek lemenni. Ezért kivártuk míg kiélvezkedi magát, majd tágítás után mi is lementünk. Azért ő volt ott legelőször. Az ismert rész alatt egy nagyon szépen oldott, kalcit, barit gipsz kristályokkal borított falú 20 méter hosszú járatott találtunk.

Sajna az ismert részek körbeveszik, így legfeljebb lefele lenne értelme bontani, ott viszont az Alagsori folyosó található.

Mindent kihoztunk. Egy db periodikus vasból készült pájszer maradt csak lent.

Tóth Attila

„Réges régen, egy távoli galaxisban” pasik állttal feltárt hatalmas Gortáni-barlangban két csinos karcsú leányzó, Mikolovics Vera és Kiss Kunisch Gyöngyvér Tapsi egy ígéretes hasadék igen redvás végpontját kezdték el bontani. Kitartásuknak és karcsúságuknak köszönhetően sikerült átjutniuk rajta. Így fedezték fel a Csögörények nevű új járatot. Szintén, két fiatal leányzó Szeredi Tücsök Anna és Meisdorf Panna Anna egy erős felindulású borongós téli bivak estén jó pár órás bontással kitágították ezen átjárót, így lehetővé téve másoknak így nekünk is a bejutást.

2014 februárja. Bubbáék lavina balesete után leállt, de Kagyó által újraindított téli Canin expedíciónak én is részese lehettem. A Gortániba szervezett monstre megmozdulás második felébe csatlakoztam. Háromnapos bivak erejéig. Kagyó, aki már párnappja lent lakott a Humbolt teremben, feltette a kérdést nincs e kedvem a Csögörények végén található omladékot megvizslatni, mivel szerinte már láttam életemben pár ilyen. Mivel alapvetően mindig is jobban érdekelt a barlangkutató a túrázásnál igent mondtam. Kilivel és Bével kiegészülve magamhoz vettem az egyetlen szerszámot egy lejárófejű kőműves kalapácsot. Ez és egy kötél segítségével 2.5 méter hosszan sikerült kibontani a végponti omladékot. Több dolgot is megállapítottam aznap. Egyrészt milliószor elátkoztam magam, hogy nem hoztam magammal kedvenc teológus kalapácsomat, és az ócska kalapáccsal kell szerencsétlenkednem. Aztán, akkora befele menő huzat van az omladékban, hogy a folyamatosan végzett munka ellenére éppen nem kezdtem el fájni. A kint ülők persze kockára. B mondjuk állandó szájmozgással melegítette magát.:)) Kilivel a 8 órás műszak végén megállapítottuk, hogy minden mozdítható követ kiszedve akkorák maradtak bent, hogy a rendelkezésre álló eszközök kevesek.

2015 február ismét lent talált minket a Humbolt terem már meghitt bivakjában. Most négy napot bivakoltunk. Jobban felkészülve nálam volt a kedvenc ol béli kalapácsom, erős véső, fúró felszerelés valamint egy 1.5 méter hosszú 22mm átmérőjű betonvas pajszer. Ezt végül Tapsi hozta le a plusz beg helyet vállalva. Mintegy Gandalfnaként, illetve Harangozó Terike első reinkarnációjaként. Kicsit izgultam, hogy lefele elszabadul a vas, szorítónyolccsal ellátott hevederről, és felnyársal valakit és mivel a bivakban nincs grillsütő ezért hasztalanná válik. Ezért jó pár réteg DAC tapel láttam el. Be is vált mivel alig tudtuk a bontásban levakarni róla. Fúrógép több is volt a bivakban. Ígérték adnak. Első nap Lovász Petivel felszerelve indultunk a Csögörények végpontjára. Aznap végre sikerült megállapítani, hogy nem előre, hanem felfele kell bontani a kövek között. Erősebb kiabálásra visszhangzott felettünk az omladék. Következőnap Peti hűtlen lett hozzám és az omladékhoz, de Tapsi bevállalta, hogy „földi angyalként” eljön velem bontani. Ekkor már egy benzinmotoros fúró (alias Ryobi) is társunk volt. Itt meg kell mondanom biztos nélkülözhetetlen volt a kimászásoknál, de nekem nem jött be. Aksis gépeken szocializálódtam. A 8-as lukat is nehezen vitte, hát még a 14-et. Egyébként zajos, füst folyamatosan a pofádba megy, pláne egy hosszú lyuknál, gyenge stb. Majd végül be is döglött. Azért sikerült egy nagykövet szétszedni, valamint körbe az omladék kövek alá 14-es lyukakba lépő csavarokat befúrni biztosításként. Viszont annyit sikerült elérni, hogy a szálkő fal mentén egy nagy kő mellett fellátunk az ismeretlenbe. Ezen fellekesülve miután a Ryobi beteget jelentett megpróbáltunk egy másik ponton felbontani. Itt a hozott pajszer és a kalapácsra kötött kötél segítségével 3méter magasra jutottunk. Olyan jól sikerült a bontás, hogy a végén önállósította magát az omladék.

Ez az a bizonyos kő ahol először beláttunk. Ez az a kő, ami már nem létezik. Fotó: Kagyó

ragadt a név. Mivel én már úgy is az vagyok, ezen fellelkesülve elhatároztam, hogy legközelebb nyáron folytatjuk a bontást. Egyébként Leó utolsó pillanatban meglátogatott minket és nemes egyszerűséggel közölte nem vagyunk normálisak. Azért kifele önfeláldozóan elvitte a fúrós beget a bivakig, aminek nagyon örültem, mert már eléggé elfáradtam. Sajnos a nyári kutatás az utolsó pillanatban meghiúsult, ezért megint februárig kellett várni.

2016 február. Többszöri egyeztetés és megbeszélés után végül is Kagyó közölte, hogy az idén nem lesz Gortani expedíció. Mivel elég makacs fejem van nem szerettem volna tovább várni ezért megkérdeztem, ha tálalok megfelelő örült embereket nem bánná, ha a kezembe venném a dolgokat és saját szervezésben lemennénk a végpontra. Ő igent mondott. Ezen fellelkesülve megkértem, hogy beszéljen Ádám Zsoltival illetve Gilbertiben Irénével, hogy februárban egy 3 napos bivakot terveznek. Végül is Ambrus Gergővel, Adamkó Petyával, Sárközi Bongyor Hulibá Ádámmal, Pál Zsoltival megegyeztünk, hogy 2016.02.24-28 ig bivakos expedíciót tartunk a Gortániban. Mivel én, mint fő tróger, de a többiek sem lógnak ki a sorból, eltudtunk korán indulni Budáról. Este tíz körül ki is értünk, sörivás és berendezkedés után négyen a kisbuszomban, Zsolti a szokásos no picnic felirat alatt nyugovóra tértünk. Másnap az első felvonóval felhúztunk a hegyre. Gilbertiben Irénénél a jó viszony ápolása miatt (csak azért) fogyasztottunk némi sört illetve forró csokit. Átöltözve, felesleges cuccot bepakolva a ház raktárába elindultunk lefele a barlangba. Illetve felfele mivel a roló 40 méter magasan nyílik a Bila pec hegy oldalában. Ide egy fix kötélén lehet felmászni. Magát Roló barlangot Olaszok Rocco és Lorenzo tárták fel pár éve

Utolsó napon a szegény Tapsi szívesen elment volna fotótúrásra, de azt hiszem nem mert a szerepéből kilépni és magára hagyni az egyébként teljesen instabil omladékkal. Míg a megkapott, mászóktól levetett aksis fúró teljesen le nem merült sikerült több nagyobb követ szétkapni, és egy másik ponton belátni az ismeretlenbe. Legalább 5 méter széles és 8 méter magas terembe világíthattunk be. Gyakorlatilag egy vékony ember már akár be is férhetett volna, de annyira ingatag volt az egész (mint egy asszony), hogy még nem lehetett megpróbálni. Gyakorlatilag újabb 8 órás műszak után, megint abba keltett hagyni, mivel másnap hajnalban várt még minket kifele minimum 8 órás kiszopódás a barlangból a Gortáni kuszodáin és a Roló „imádatos” meanderein keresztül. Tarcia Zsófia és Iziviki is nagyon kedvesen végig izgulták velünk a bontást és finom levest és teát főztek nekünk. Valamint Zsófi egyszerűen özvegycsinálónak nevezte kedvenc bontásunkat. Rajta is

szilamászás közben, majd kötötték össze a Gortáni Mecseki ágával. Így lehetővé vált a Gortáni téli lavinamentes megközelítése.

A csapat (Sárközi Ádám, Tóth Attila, Pál Zsolt, Ambrus Gergely, Adamkó Péter) . Fotó: olasz rendőrőrnő Petya gépével.

Lefele a Humbolt teremi bivakig hatóra alatt leértünk a teljes bivak felszerelésünkkel, a már lent állomásozó pajszerhez hozzátoldható másik Gandalf bottal illetve egy plusz köteles beggel, melyet az Oktatási szakosztály jóvoltából kaptunk némi vassal kiegészülve. Én erősködtem, hogy egyelőre csak jussunk át az omladékon, de a felfedezések fényében a többieknek volt igaza. Kagyó még kérte, hogy a 170-es akna alján eldurant kötelet cseréljük ki. Ezt a jó olaszok, már megtették így hasznát vettük az új részekben. Az én begemben lakott a fúrógép, kedvenc teológus kalapácsom, véső és térképező cucc. Fúróaksik a többieknél voltak elosztva. Rolón lemenni teljes fegyverzetben egy napra elég is. Így csütörtök reggel 9 kor indultunk a bontásba. Bevetve minden technikát, összetoldott 3 méteres pajszer, kötél, nagykalapács, vésés segítségével már más helyen is beláttunk az új részbe. Egy ideig ezt a pontot erőltettem, mivel még egy kő kivételével már be lehetett volna menni. De a fenébe sem akart kijönni, pedig már mozgott is. Gergőnek az első képen szereplő kő volt szimpatikusabb ő azt akarta meghúzni. Közöltem, hogy kizárt, hogy lejjöjön. Megkötés után nem túl nagy erő befektetésével, kidőlt a kő a helyéből összedöntve teljesen az omladék tetejét. Ezzel ugyan átmenetileg megint megszűnt az átlátás az új részbe. de némi fúrás és nagykalapács segítségével sikerült ezt a követ felszámolni. Így az omladék is stabilabb lett. Valószínűleg ez megrengethette az omladékot, mert kifele a biztosnak hitt részről néhány kő, orvul rám omlott. Szegény kaszidámat meg is karcolta.:(De a sisak illetve Scurion állta a sarat. Bennem azonban aznapra kicsit lejjebb hagyott a lelkesedés. Még egy kicsit bontogattam aztán közöltem a többiekkel, hogy halasszuk holnapra a folytatást. Én is alszom rá egyet (ez be szokott válni) és ők is 6 óra alatt kockára hagytak az előtérben. A többiek viszont erősködtek, hogyha idáig eljöttünk, már ne hagyjuk abba. Még néhány követ kiszedtünk az átjáróból. Gergő és Zsolti nagyon óvatosan és bátran átbújtak az ismeretlenbe. Bentről tudósítottak, hogy a hasadék kb.8 méter magasságú járattal halad tovább. Bekérték a teljes bontó cuccot, és bentről néhány kő ki és alapakolásával illetve egy kisebb szikla szétvésésével, "stabi-

lizálták” az omladékot. Ez a bejutás most azért rajtuk múlt. Petya én és Hulibá is átbujtunk, ahol is nagyon örültünk az új barlangnak illetve egymásnak. Kérdésemre, hogy mi legyen az új rész neve, egyértelműen Quimby volt a válasz. És itt nem az együttesre gondoltunk. Lefelé meséltem egy sztorit a kocsiban a Qumbyról, a Jósvalói szakmai napokról. Onnan a név. Google a barátunk, mindenki rákereshet :-)

Az első felmászás a Quimbyben. Fotó: Sárközi Ádám

A kép mindjárt az özvegycsináló után készült. Kb.600 métert jártunk be, de több helyen láttunk bejövő meandereket, fosszilis járatokat 25 méter mély aknát alján patak hanggal. Szinte minden honnan visszafordultunk. mert az új rész első bejárása a ki fel és lemászásokkal kötél beszerelésekkel, tavizásokkal mintegy 4 órát vett igénybe. A nálunk lévő kb. 80 méter kötél, 9 alapcsavar és mailon, szinte pillanatok alatt elfogyott. Maga a fő hasadék 120 fokban halad kifelé a rendszerből Zeppelin esetleg Sisma irányba. Főhasadékban azért nem folytattuk feltárást, mert egy újabb felmászás állta utunkat, egy olyan akna alján ahol még négy irányban is ellehetett volna kóricálni. Ebből az egyik kisebb felmászást igénylő fosszilis járatban még elindultunk, de kb.150 méter és két elágazás után visszafordultunk, kellően elfáradva. Visszafelé még beszereltünk egy lemászást, amit magunk után kiszedtünk, hogy tudjuk folytatni a felfedezést. Várt minket az özvegycsináló, a teljes Csögörények, és a kényelmes bivak.

Szombat reggel hatra majd 20 órás kutatás után visszatértünk a Humbolt terembe. Itt átváltottunk henye üzemmódra, mivel a vasárnap hajnali kiindulás miatt, már nem tudtunk vissza menni az új részekbe. Ettünk aludtunk, aludtunk ettünk. Éjjel 10 körül elkezdünk cihelődni, főzni, enni, pakolni. Majd vasárnap egykor indultunk kifelé és hétórás fásasztó kecsölés árán reggel nyolckor kiértünk a kijáratí kötélhez. Itt megvártuk, míg lelovöldözik a lavinákat, majd leereszkedtünk és a sípályához hátralévő 100 méteres utat derékig hóban (mivel 60 cm esett) 20 perc alatt tettük meg, igen megalázó helyenként négykézlábas pózban. Már ekkor felmerült bennem, hogy felfele a sípályán meg kéne nézni a Sisma bejáratát, mivel azt nagy havazásban kisebb lavina el szokta temetni. Laricettó Sisma átmenőtúrán még lehetnek bent emberek. Persze hogy így történt 5 méter hó takarta a bejáratot. De addigra Joe és Szigetvári Pisti már lapátolták. Minket is kérték segítségünk. A hóvihartól átázva, fázva nem voltunk túl lelkesek, de hát ez nem lehetett kifogás. Lapátokat szereztünk és nekilátunk segíteni. Majd egy kötélkordon darab és két lapát segítségével dead mant építettünk és ezen keresztül ki tudtak jönni a barlangból. Laricettó bejáratát is szabaddá téve nem volt más dolgunk, mint várni a többiekre. rengeteg

izgalom és késés után végre az első emberek Kagyó, Kili, Gema megjelentek a Laricettoban 25 óras túra után holt fáradtan. De örültek, az új felfedezésnek mi meg nekik, hogy élnek. Az utolsó felvonóval lejöttünk a hegyről és szakadó hóban elindultunk haza.

Amint lehet, szeretnénk visszamenni egyrészt az omladékot teljesen kipakolni, mert most hát izé..., aztán térképezni. Most csak vázlatos rajz készült, ha átrajzoltam közzéteszem és persze folytatni a felfedezést. A bekukult és saccolt járatokkal kb. 1km az új rész de huzat illetve a rengeteg elágazásnak köszönhetően valószínűleg sokkal több.

Köszönet a csapat tagjainak Zsolti, Gergő, Petya, Hulibának és mindenkinek aki segítette a mostani sikeres expedíciót illetve már az előzményekben is részt vett.

Ambrus Gergő-Tóth Attila

Rendes méretek vannak. Fotó: Sárközi Ádám

A csapat. Fotó: Ambrus Gergő

ÁLLANDÓ KEDVEZMÉNYEK TAGJAINKNAK

2015-től egyesületünk tagjai új, időtálló, névre szóló pasztik alapú tagkártyát kapnak. A kártyák 4 évig érvényesek, matricás felülragasztásos módszerrel igazolható a tagviszony fennállása. A matrica az éves tagdíj befizetése után ragasztható fel a kártyára. Érvényesítő matrica Orfűn Lukács Lillánál és Budapesten Ács-Kovács Milánánál kérhető.

A tagkártya felmutatása állandó kedvezményt biztosít a **Mecsek Háza szállásdíjaiból** (mértéke a mindenkori díjak 50%-a), valamint a **multinavigator.hu** sportbolt (1134 Budapest, Dózsa György út 61-63.) kínálatából (termékcsoportonként eltérő mértékben) 5-10-15% kedvezményt biztosít.

Célunk további partnerek bevonása a partner-programunkba, hogy tagjaink kedvezményes vásárolhassanak vagy juthassanak különböző szolgáltatásokhoz.

Az aktuális kedvezmények a www.szkbe.hu oldalon megtalálhatóak.

MECSEK HÁZA SZÁLLÁSTÁMOGATÁSI DÍJAI ÉRVÉNYES 2015. JANUÁR 1-TŐL, AZ ÁRAK KÖTELEZŐ JELLEGŰEK!

Matracos helyiségben
Apartmanban

2400 Ft/fő/éj + IFA
4000 Ft/fő/éj + IFA

- 6 év alatti gyermek ingyen száll meg,
- 6-14 éves korig fél áron,
- az apartman személyenként is kiadható,
- a szállást 14 órától lehet elfoglalni és 9 óráig kell elhagyni,
- csomagot előbb is le lehet tenni a házban, a turisztikai programvezetővel egyeztetetten,
- minden szállóvendégnek – lehetőség szerint – legalább 3 nappal a szállás elfoglalása előtt jeleznie kell a szállásigényét az info@mecsekhaza.hu –n,
- az IFA mértéke szezonban és szezonon kívül változik

SZKBE pártoló tagjai részére vendég éjszakákat biztosítunk az alábbi mértékben:

bronz fokozatú támogatóink: nyolc
ezüst fokozatú támogatóink: tizenhat
arany fokozatú támogatóink: negyven
gyémánt fokozatú támogatóink: száz

vendégéjszakát vehetnek igénybe matracos helyiségben,
az apartmanban 2 vendégéjszaka kerül beszámításra éjszakánként.

Tavaly volt már lehetőségem, hogy túrázzak egy jót a Cseh paradicsomban, Rumcájsz birodalmában és már akkor megfogalmazódott bennem, hogy ide családostul vissza kell térni, mert gyerek kompatibilis nehézségében és lenyűgöző látványvilágában is. A csodálatos homokkő oszlopok világát az ősz tovább díszítette az izgalmas színeivel, az időjárás is kegyes volt hozzánk és a társaságot is vitte a csodálat és a látni akarás. A legkisebb túrázónk hat évesen számolta velünk a kilométereket, vadászott gombára és áfonyára.

Ezek a homokkövek a kréta kor tengerek eróziós lenyomatai, melyek a maga nemében egyedülálló Európában. A Nemzeti Parkot sziklaformációk, mélybe nyúló völgyek, táblás hegységek és szakadékok tagolják, fantasztikus táptalajt adva a fantáziának, hogy milyen figurát, formát lát bele a túrázó.

Nem tudjuk pontosan, hogy hány homokkő tornyot láttunk a négy nap alatt, de kettő egyformára nem emlékszünk, de nem is éreztük magunkat túlterhelve ezektől az intenzív ingerektől.

A turista utak jól jelöltek, a nemzeti parkokban a belépő mellé kapunk térképeket is, de egy offline telefonos térkép mindig jól jön (maps.me). Az első nap délutánján a Porladó sziklákat néztük meg (Prachovské Skaly/ Prachov Rocks) három órában, lila pereszkevel és légyölő galóccákkal díszített parkban, másnap a Kamenice-szurdokban csónakáztunk ahonnan felmentünk megnézni Európa legnagyobb természetes kőhidját (Pravčická brána). Az egész napos program végéhez már szükség volt a fejlámpákra, és azt gondoltuk, hogy nagyon nagy élmény volt az első csónakázás, de a másodikra felesleges volt várni és fizetni. A második egész napos program az Adrspach-Teplice nemzeti parkban volt, poszter témájú tájon, ahol a csapat ketté vált: a gyermekes egység a park felét járta be, játszva, gyönyörködve, kényelmesen sétálva, a másik csapat további csodákat látott, a park messzi oldalán található sziklacsoportok között erősebb tempót diktálva. A tapasztalat az volt, hogy ez a terület is megérdemel két teljes napot, hogy ne teljesítmény túra legyen és elégséges időt tudjunk szánni az élmények befogadására. Mindkét része a parknak megközelíthető külön bejáraton keresztül. A negyedik napon mielőtt hazaindultunk volna még megálltunk egy picit elveszni az Óriás Sziklák (Hrubá Skála) kanyonjaiban.

A túra megszervezésének oroszánrészét Barabás Judit végezte, szállásra mind AirB&Bn mind booking.com-on remek lehetőségeket találtunk.

Készüljete fel, hogy Csehországban a vendéglátóhelyeken a kártyás fizetés roppant limitált, náluk még mindig a készpénz az úr. A hírheft cseh pincérek is tovább öregbítették hírnevüket, Jicin városban egészen elképesztő módon a főtérén egy füstös kocsmá, egy pizza szeletbár és egy falafeles adta az étkezés lehetőséget és küldtek el minket üres étteremből, hogy nyolcunknak nem tudnak enni adni. Később találtunk egy éttermet, ahol kártyával is tudtunk fizetni, de nem a gasztronómiáról fog ez az utazás az emlékeinkben megmaradni.

Azt gondolom a képek is mutatják, hogy egy kevésbé ismert varázslatos világ van tőlünk 600 km távolságra, amit mindenképpen érdemes az úti célok közé tenni, csodálatos az élmény!

Dunai Péter

Fotók: Urbán Ádám, Dunai Péter

BARLANGCSODA A FÖLD ALATT

NAGYHARSÁNYI-KIRÁSTÁLYBARLANG

Felcsillant a remény, hogy vééégre nem csak mások láthatják, hanem én is: Milán ugyanis írt a facebook csoportba a nagy novemberi hétvégéről, és a programok között szerepel, hogy egy kis csapat ellátogathat a Nagyharsányi kristálybarlangba. Talán végre én is áradozhatok, én is a beavatottak között lehetek! Amikor először hallottam erről a barlangról, akkor még zöldfülű újonc voltam, csak az ácsingózás maradt, a tízfős keretbe nem fértem bele. Aztán a hétköznapi látogatás szült közbe (lévén, hogy a barlang egy bánya területén van, csak hétköznap látogatható), majd az, hogy anya lettem. Micsoda fintora az életnek, hogy 2011 novemberében életem párja már SZKBE színekben nézte meg ezt a barlangot, és nekem, akinek sokkal nagyobb a régiségem a csapatban, továbbra is maradt az vágyakozás és a gyermekfelügyelet.

No, de ami késett, eljött: 2016. november 18-án végre én is ott lehettem a tízfős csapatban! És ezúttal Gábor vigyázott – immár három gyerekre! Micsoda kikapcsolódás vár rám!

Nos, a sokéves várakozás a Nagyharsányira és a többéves barlangszegény életmód, azt hiszem, ráment az agyamra: én a világ nyolcadik csodáját vártam ettől a barlangtól, és kissé csalódnom kellett. Szerencsére nem csak én voltam az egyetlen, aki így érzett, más is tett összehasonlítási kísérletet például az Esztramoson lévő Rákóczi-barlanggal, és ez utóbbi jött ki nyertesnek.

Amellett, hogy a mindkét barlang kiépített, a Rákóczi-t ki is lehet világítani, és a nagyobb méretek és a tava impozánsabbá teszik a Nagyharsányi mellett. De azért ez utóbbinak sincs szegénykeznivalója. Szerencsére előbb abba az ágba mentünk be, amelyik cseppkövekben szegényebb, így aztán a java, a gyönyörködnievaló a túránk második felére esett: méteres szalmacseppköveket, szép cseppkőzászlókat, -lefolyásokat láthattunk, de nekem a nagy kedvencem egy olyan képződmény lett, aminek másutt nem láttam, és aminek a nevét sem tudom. A barlang falát helyenként kéregszerűen vonja be ez a képződmény, szerkezete pedig kicsit hasonlít a szivacsra, amennyiben mindkettőt porózusnak nevezhetjük, de ez az én kedvenc „szivacsom” sok vékony, egymással párhuzamos tüskécskéből áll. Ráadásul ezek a tüskécskék szűrnak is. Egy ilyen kisebb „szivacsdarabka” letörve feküdt a barlang oldalfalának kiszögellésén, amit Csuri kézbe is vett. Megvédte magát a „szivacs”, jelezvén, hogy a barlangban még mindig az a törvény, hogy mindent a szemnek, semmit a kéznek, Csuri pedig azt hiszem, napokig érezte ennek az intésnek a következményeit (a tüskét) az ujjában.

A fényképezőgéppel rendelkezők jóval hosszabb ideig voltak bent a barlangban, szóval azért akadt csodálni- és megörökítenivaló. Mi, akik a lelkünkben őrizzük a barlang szépségeit, a barlang előtti bányaterületen bókászunk a barlangszéta után, és kerestünk emlékebe hazavihető köveket, kristályokat. Volt, aki néhány apróbb darabot választott ki, más meg komoly cipekednievalóra akadt.

A barlang előtt elkészült életem első csoportos szelfije, jártunk a Stonehenge-nél (na jó, csak annak kicsinyített másánál a bánya bejárata előtt), Orfúre visszafelé menet Villányban borozgattunk egy kicsit, így összességében jó hosszúra nyúlt a gyerekmentes „kimenőm” – soha senkinek nem kívánok gyengébb visszatérést a gyerekevelés mezejéről a barlangok és barlangászok világába.

Marosi Csilla

A csapat: Ács-Kovács Milán, Józsa Nándor, Vincze Andrea, Marosi Csilla, Katona Gyöngyi, Baranyi Róbert, Csurka Mária, Tihanyi Keve, Almási Loretta Fotók: Ács-Kovács Milán

NAGY ORFŰI SZALONNA FESZTIVÁL IV.

AVAGY A NAGY DISZNÓLKODÁS MARGÓJÁRA

Így ősz végén, a tél elején egyik fő esemény Orfűn a NOSZF. Természetesen nem a régi értelmében, hanem egy újabb eszme rövidítése. Idén már a 4. Nagy Orfűi Szalonna Fesztivál került megrendezésre.

Az SZKBE csapata, a 18+ is részt vett rajta. (Panda, Zsófi, Robi, Laci, Gerő, Gergő, Lilla, Peti és valamennyi név a naptárból). Kis csapatunk egy része Panda telekocsi fuvarjával jutott a helyszínre. Kalandos utunk során autót toltunk, telefont veszítettünk...

A nagyházban találkoztunk a többi lelkes disznólkodásra felkészült csapattal. A „welcome drink” és beszélgetés után úgy döntöttünk, hogy az út fáradalmait a hertelendi fürdőben egy éjszakai fürdözéssel koronázzuk meg.

Hamar eljött a szombat reggel, gondolom, senkinek nem kell elmondanom, hogy mivel is kezdődik egy ilyen „szertartás”. Kis csapatunk lelkesen nekilátott a hús feldolgozásának, egymás után készültek a finomabbnál-finomabb ételek.

Zsófinak köszönhetően több mint 60 db kóstolójegyet gyűjtöttünk, melyből egyet Kevétől kaptunk a mustárért,. Ismét köszönjük! :-)

Keményen küzdöttünk az elemekkel, így a 4. helyezést sikerült elérni. Az idő kiváló volt és jó hangulatban telt el a nap. Jövőre veletek ugyan itt.

Szabó Péter

PORTRÉ

- BAUER MÁRTON -

Bauer Márton 29 éves geológus és 16 éve járja a barlangok világát. Hobbija a barlangkutató. Nem hisz az újévi fogadalmakban.

Féltél valaha barlangban?

Lezuhanástól, eltévedéstől, fáradtságtól vagy esetleg mástól? ...Igen. Mikor kezdetem tízéves koromban, annyira félttem, hogy le sem mertem menni a barlangba. Kétszer próbáltam lemenni, de mindkétszer sírva fakadtam. De hogy mitől félttem, azt nem tudom megmondani...

Kinek volt a szívügye elrángítani téged a barlangba?

Tücsök, a nőverem vitt le, azaz próbált meg le-

vinni a barlangba. Egy műszakra indultunk a Trióba. A többiek már lementek. Már amennyire le lehetett menni az akkor még csak néhány méteres, sötét, rettentően szűk barlangba... Aztán egy év múlva már olyan eltökéltséggel mentem el a nyári táborba, hogy már a megérkezés napján mentem barlangba. Arra már nem emlékszem, hogy kivel és mit csináltunk. Nem mondom, hogy akkor teljesen nyugodt voltam, de idővel elmúlt ez az érzés.

Ma már nem fakadsz sírva, vagy legalábbis nem rémlik. :-) Az első rossz élmény után mi volt az, ami miatt mégis meggyőzhető voltál, hogy nem olyan gázos dolog a barlang?

Ezt nem tudom megmondani. Az biztos, hogy a nyári táborok elképesztő hangulata és maga a kutatás fogott meg. Ez annyira érdekelt, hogy kénytelen voltam szembefordulni ezzel a félelem dologgal. Fokozatosan múlt el. Nőtt a tapasztalat, egyre kevésbé lett idegen a barlang világa, megszoktam, jobban bíztam a társakban és magamban. Egyre többet tudtam meg a barlangokról. Nem tudnék egy dolgot sem kiemelni, ami miatt már nyugodt és felszabadult tudok lenni a barlangokban.

Kikre emlékszel, kik voltak ott ezekben a nyári táborokban?

Uhh, rengetegen. Nekem Tamás, Barta Karcsi, Rosztóczy Peti volt a legemlékezetesebb, Zalai Márti és Szamkó Szabi tanította meg a kötelezést a fán, amit akkor nagyon megszerettem. Akkoriban járt még Bandi, Hajnal Ági, Házi Edit, Gila Csabi, Kiss Viktor és még rengeteg ember. Leginkább Ők voltak az oszlopos tagok, amikor én elkezdtem járni.

Akkor kb. 10 évesen Orfűn kezdted?

Igen.

Volt valaki a csapatból, aki akkor példaképed lett?

Nem, határozottan nem. Ugyanakkor rengeteg emberben láttam hihetetlenül sok jó tulajdonságot. Ami viszont egy gyereknek, mint nekem, rettenetesen ájtott, az a csapat összhang volt. Volt egy cél, és mindenki megtalálta a szerepét a megvalósításban. Mindenki önként csinált valamit, és mindenki elismerte a másikat. Ha például fát kellett hordani (kb. ebben tudtam részt venni a vödrözésen kívül), az is segítség volt, és elismerte ezt a "közösség". Gyerekként nagyon jó volt, hogy a táborban hasznosnak éreztem magam. Jó volt a hangulat nagyon. Egy-egy ember helyett az a közösség vált számomra példaképpé.

Volt rajtad kívül gyerek akkor a csapatban?

Volt. Többek között a kisebbik nővérem és egy barátunk is ott volt, amikor először mentem. Ők mindketten bátrabbak voltak nálam. Illetve másoknak is volt ott öccse, húga. Egy-két évvel később jöttek Lódy Nóriék, Ács Rékával, meg még páran. Néhány évre kialakult egy "gyerek csoport".

Akkoriban már tudtad, hogy mi leszel, ha nagy leszel? Vagy a barlangozás befolyásolta a döntésedet?

Befolyásolta. Kamasz koromban eléggé oda voltam a számítógépekért, így középiskolában informatika tagozatra mentem. Idővel rájöttem, hogy a földtan jobban érdekel, így egyetemre már földtudomány szakra jelentkeztem.

Melyik volt a legemlékezetesebb barlangtúrád? Vagy mi volt a legnagyobb élmény?

Erre nehéz visszaemlékezni. Imádtam a Szelek-barlangjába szervezett túrát, vagy mikor először voltam az Almási-zsombolyban, de annyira könnyű voltam, hogy a szilofon nem engedett, és 50 métert úgy ereszkedtem, hogy végig toltam a kötelet, hogy tudjak haladni. Van egy-két nagyon jó emlékem mecseki bontásokról és nagyon jó hangulatú Mátyás-barlangi edzőtúráról is.

Mi fogott meg ezekben a barlangokban? A technika, amit alkalmazni kellett, a kaland, a látvány, vagy a csapat volt nagyon cool? Esetleg egyéb?

Elsősorban a csapat. A barlangok részleteiben én mindig elveszek. Egy Béke- túrán én kb. 100 méter után megunom a cseppköveket. A járat formája sokkal jobban megmozgat. A hidrotermás barlangok formáját szeretem nagyon. Egy idő után a kötéltechnikával úgy voltam, hogy elviselem, mint szükséges rosszt. Nem lettem az a kötélbolond barlangász.

Mit jelent neked napjaikban a barlang? Mindig nagyon aktív voltál az SZKBE-ben, ha jól emlékszem voltál titkár, most elnökségi tag.

A barlang számomra nem több egy helynél. Szeretem a barlangi komplex mozgást. Imádom kutatni, még ha ez csak szimpla kétkezi munkát is jelent. A csapat sokkal többet számít nekem. Sokszor járunk ugyanazokba a barlangokba, ezt már unom, de a hangulat, a beszélgetések, a poénok mindig kicsit mások. Ezt szeretem. Az SZKBE-hez kötődöm, mint mindenhez, amit régóta csinállok. Nem szívesen adnám fel, hagynám végleg elromlani. Ha megy a dolog, vagy tudom, hogy valaki lelkesebben/hatékonyabban tudja csinálni akár az elnökségi/titkári dolgokat, akkor örülök neki. Ha nincs senki, vagy nem mennek jól a dolgok, akkor több energiát fektetek az SZKBE-be.

De azért mintha mégis szívügyed lenne a kutatás. Pedig azért az sokszor nehéz és fárasztó gályázás. A felfedezés láza hajt?

Hajjaj! Mindenben szeretem az újdonságot, legyen szó technikáról, vagy új barlangi termekről, szakaszokról. Szeretnék még feltárni új járatokat. Szeretek azokat a feltárásokat, amiért sokat kell dolgozni. Ötletelni, hogy hogyan lehetne hatékonyabban, mi kell hozzá, hogyan csináljuk, elmenni, dolgozni és aztán azt mondani, hogy igen., ma haladtunk. Még ha csak 1 métert is...

Szabadidődben mit csinálsz legszívesebben?

Talán ismerősökkel, barátokkal vagyok. Szeretek filmezni és valamit alkotni, vagy azon törni a fejem, hogy mit kéne csinálni:-) Legtöbbször viszont csak eltelik az idő a gép előtt:-) Aztán alszom:-)

Filmezni? Készíteni?

Nem, nem, csak nézni.

Mik a vágyaid a munka területén? Mit szeretnél elérni, mi lenne az a munka, amit úgy gondolsz, hogy igazán neked való lenne? Vagy éppen azt csinálod?

Nem egészen az álmaim munkáját végzem jelenleg, de a mostani életkörülményeimhez ideális volt eddig. Terveim vannak, majd meglátjuk, mit hoz a jövő.

Van tája a világnak, ahová el akarsz jutni?

Rengeteg: Izland az elsők között van, Madagaszkár és India holtversenyben a második helyen. Közép-Amerika és a Karib térség is vonz.

Csajozásnál szűrő, hogy megy-e a kiszemelt lány barlangba?

Nem... De megkönnyíti az életet, ha szívesen jön:-)

Beregi-Nagy Edit

AZ MKBT RÉGÉSZETI SZAKOSZTÁLYÁNAK ÚJRAÉLESZTÉSE

A barlangkutatás számos tudomány terület képviselői számára adhat feladatot. Magyarország abban a szerencsés helyzetben van, hogy a területén fellelhető barlangok egy része archeológiai jelentőséggel bír, akár több régészeti korszak hagyatékát is magába zárták a járatainak kitöltései.

Nem csak nálunk, de a Kárpát-medence más részein is számos régészeti jelentős barlang található. A speleoarcheológia kezdetéről talán az 1800-as évek második felétől beszélhetünk hazánk és a körülöttünk lévő országok esetében is (pl.: Szlovénia, Szlovákia, Románia). Az elmúlt 150 évnyi kutatás során számos barlangi lelőhellyel gazdagodott a magyar régészet. A barlangok holocén időszakának archeológia fontosságáról (a pattintott kőkorszakot kivéve) komoly összefoglaló munka nem született, néhány korszak barlangi lelőhelyeit összegyűjtötték, amely munkák sokkal inkább részleges lelőhely kataszterekként értelmezhetőek a barlangokra vonatkozólag, mint sem bővebb, mélyebb kérdéseket feszegető összefoglalásokként.

Mai napig nem született kimondottan a barlangi régészetre reflektáló monografikus írás. Éppen ezért gondoltuk e hiátusnak a kiküszöbölését, amely első lépéseként egy Online Adatbázist tervezünk létrehozni, a régészeti tartalommal rendelkező barlangok számára. A barlangok alapadatain túl az archeológiai vonatkozásokat foglalná magában, a különböző korszakok és leleteik feltüntetésével, valamint az adott lelőhellyel foglalkozó régészek és barlangászok munkásságát megőrkítő publikációknak és jelentéseknek közlésével (online elérhető művek link-jeinek beágyazásával). Célunk az eddigi publikációkból általunk hiányolt megfigyelések pótlása és rögzítése. Természetesen az a lelőhelyek személyes felkeresését vonja maga után a terepen. Ehhez a munkához létrehoztunk egy, a terepen használható kataszteri lapot, amelyen az általunk fontosnak tartott, eddig elmaradt információkat/megfigyeléseket is rögzíthetjük terepen. Ezen felül szeretnénk, hogy az újonnan elő kerülő lelőhelyekre is teljes körben alkalmazható legyen.

Cueva de las Manos - A kezek barlangja Fotó: internet

Az Online Adatbázist létrehozásának célja, hogy egy helyen legyen összegyűjtve minden, az adott lelőhelyre vonatkozó információ, az a hazai és külföldi kutatók számára elérhető legyen.

Alapvető problémaforrásnak érezzük azon megalapításunkat, hogy az, aki a barlangi régészettel akar foglalkozni, egyszerre kell, hogy régész és barlangász is legyen. Ez nem azt jelenti, hogy azon régészek vagy barlangászok, akik barlangok régészetével foglalkoztak ez idáig (vagy foglalkoznak a mai napig) nem végeztek volna kiváló munkát. Minden esetre a két szemléletmód ötvözésére lenne szükség, sok-sok publikációban érezhető az egyik vagy a másik látásmód hiánya. Másrészt egyes barlangok bejárása igen is veszélyes üzemnek mondható és ajánlottan érezhetjük a barlangjártság tapasztalatának elsajátítását.

Mindezek fényében elsődleges feladatunk a Magyar Karszt-és Barlangkutató Társaság Régészeti Szakosztályának felélesztése, melynek keretein belül önkéntesek segítségével kezdenénk el a terepbejárásokat, a kutatói jelentések átolvasását és kisebb ásatások előkészítését.

Nyíró Ádám Artúr – Szeredi Anna

Egész pontosan 206,5 km, 7.340 m szint, 52 óra 41 perccel és (1,5 óra alvással) teljesítve. Elképesztő szuper volt, a Zemplén csodás tájai, király szervezés, a hangulatról nem is beszélve. Ha már a Mátra 115 és a Turul is kimaradt... be kellett pótolni a km hiányokat. No kérem szépen, akkor valahogy így kell a csonthártyagyulladásból felépülni!? Na akkor most már elég is volt!
ÁTOK RÁTOK LÁBFÁJÁSOK!!!

Kazinczy 200 élménybeszámoló

Hát nem is tudom hol kezdjem... úgy állt a dolog, hogy ugye volt egy remek csonthártyagyulladásom, amit még a Hermann Otton szereztem (az egyéb térd és lábfájásokról nem is beszélve). Na szóval: azóta kb 6 hete nem voltam túrázni! Szörnyetemes 6 hét kihagyás volt, le kellett mondani Mátra115-ről...Turulról... Akkor az nagyon nehéz volt, csak abban bíztam, hogy akkor talán Kazinczyra rendben leszek! A túra előtközel sem éreztem 100%-nak a lábamat, de úgy voltam vele nem érdekel, akkor is eljövök és addig megyek amíg tudok, ha 20 km lesz belőle, akkor csak 20 km, de jövök!

Indulás előtt a gyógytornásztól megkaptam a szokásos kék szalagokat a térdemre, plusz még egyszer annyit a lábszáramra is, úgyhogy szépen bekéült a lábam, lassan már nadrág se fog kelleni, annyi volt rajta...

Messner Zsolt barátunkkal meg is beszéltek, hogy akkor együtt stoppolunk majd a rajthoz. Én indultam Szegedről kb 1 órákor, első fuvar Kecsó, második M3/M0 kereszteződés. Szuper... Úgy volt, hogy Hatvanban találkozunk Zsoltival... Felvesznek kérdik, jó ha ott a benzinkútnál leraknak? Nem mennének be Hatvanra, mert hogy Miskolcra mennek?! Húúú... Az még jobb! Gyorsan telóztam Zsoltnak: Gyere ki a benzinkúthoz van egy fuvarunk Miskolcig! Nagyon rendesek voltak az urak, még egy jó 5 percet vártunk Zsoltra, de megvárták, aztán Miskolcig hoztak minket! Ott éppen hogy fél percet álltunk, már fel is vettek, Gesztelyig... Itt kb. szintén 1 perc várakozás után máris kaptunk fuvart Szerencsig... Na itt is nagy „Szerencs-ésen” még csak sétálunk, nem is kezdtünk stoppolni mire kiszól egy hapi a kocsiból: „Merre megyünk?” Mondjuk: „Újhely” ...Int: „Gyertek!” Még a Kovács Villát is ismerte, úgyhogy házig vitt minket, és így 6 órákor már meg is érkeztünk a Villába.

Az előeste igazán jó hangulatban telt, sok ismerős arc, kenyérlángos, sör, bor (húde valami nagyon finom tokaji hárslevelűt hoztak Gézáék), szóval jó kis este volt és szerencsére nem tartott olyan sokáig, mivel előző este 2 órát sikerült aludnom a reggeli vizsgára készülés és izgulás miatt (és melleleg feleslegesen, mert megbuktam), szóval elég fáradtan érkeztem, és aztán olyan jól aludtam a Kovács Villába, mint nagyon rég, úgyhogy reggel meglepően kipihentnek éreztem magam.

No és akkor eljött a várva várt pillanat... a reggel... az indulás... Mint említettem, nem voltam 100%-os állapotban, így nem is számítottam sokra, úgy voltam, hogy már ha 50 kili megvan baj nélkül, boldog leszek. A kék tapasztaim mellé, a jobb bokámra is felkerült egy adag leukoplszazst az achilleszemre és egy tekercs fásli... Ez azért kellett, mert a bal térdem, és a csonthártyagyulladásos lábszáram mellé volt egy érzékeny jobb achilleszem is, ezért kellett az óvintézkedés,

hogy lehetőleg ne nagyon érjem a cipő a sarkamhoz, ezért kapott leukoplaszt és fásli kombót... Tehát így indultam neki a 200-nak, az esélytelenek és rokkantak teljes nyugalomával. Mivel erre voltam előnevezve, nem variáltam, végül is mindegy mire nevezek, addig megyek amíg tudok. Bevallom indulás előtt még a biztonság kedvéért egy voltarenes gyulladáscsökkentő bogyót bevettem, hogy biztos ami biztos, esélyt se adjunk a gyulladásnak.

Széphalomnál még indulás előtt a kocsmában kicsit leültünk, aztán a rövid megemlékezés után indult a menet! Az idő nagyon szuper volt, meleg volt, de nem hőség, jobb nem is lehetett volna. Az elején még együtt ment a társaság, nem rohantam, szépen, kényelmesen gyalogoltam, a lábam miatt megfogadtam: akár milyen nagy is a csábítás, egy darab futólépést se teszek, mert azzal nagyobb esély lesz hogy újra bedurran a lábam. Így maradt a séta tempó, legalább nem fárasztom ki magam az elején! Kerülgettük, előzgettük egymást a menetben... Kaját nem vittem, 1. mert nem is volt, 2. mert azt mondták jó az ellátás, így nem kell vinni. Ez igaz is volt, igazán szuper kaja pontok voltak, mindig akkor, amikor már épp kellett. Azt hiszem valahol a 4. és az 5. ellenőrző pont között csapódtunk egymáshoz Tamással, tudjátok csak úgy, ahogy szokta az ember menetközben. Kicsit beszélget másokkal, aztán annyira jól egy tempót mentünk, meg olyan jól elbeszélgettünk, hogy végül együtt mentünk tovább. Nagyon örültem, hogy ilyen jó utitársat találtam, igazán szerencsés vagyok! Valamikor este 6 körül kaptunk egy kis futó záport, de még a kabátot se kellett felvenni, a fák között alig esett, engem kifejezetten felüdített az a kis csapadék, na meg tök jó, hogy nem sötétben esett!

Lehet csak fantom fájások voltak, de néha úgy éreztem egy kicsit fáj a lábszáram ott, ahol be volt gyulladva, így párszor kicsit megijedtem, de végül nem volt baj. Így mentem és őszintén szólva annyira élveztem minden kilométert, minden lépést, azt hogy végre újra túrázhatok, egyszerűen boldog voltam, hogy ott lehetek... Az ember akkor tudja igazán értékelni mi mennyit ér, mikor elveszíti! Úgy mentem, hogy mindig csak egy 50-es... Se a lábam, se más miatt nem akartam azon gondolkodni, hogy milyen hosszú is lehetne, legyen meg az 50 km problémamentesen és után majd eldöntöm, hogy hogyan tovább!

Így is lett, 19:50-re értünk Füzérre (húú jobb időt mentünk mint gondoltam) és úgy, hogy nem is siettünk. Megbeszéltük, hogy együtt megyünk tovább. Örültem nagyon, mivel az éjszakai részen nem akartam egyedül menni (kísértének még az Iszkiris egyedül eltévedések az sötétben), meg hát amúgy is nagyon jó volt együtt menni, abszolút egy hullámhosszon voltunk! Kb. egy óra pihi és kajálás, átpakolászás után indultunk neki a 2. körnek! Pusztafaluban sikerült egy kicsit rossz irányba menni, de végül hamar rájöttünk és vissza mentünk, találkoztunk is Gézáékkal mentek kocsival a pontra, kérdeztük ha már úgylis arra mennek elvisznek-e minket!? Hahaha... Csak vicceltünk... Meg amúgy se vittek...

Első ellenőrző pont, kis kajcsizás... Mondták kell az energia, mert most jön a Tolvaj-hegy. Már a túra elején, sőt még csütörtökön is mindenki arról a bizonyos Tolvaj-hegyről regélt, hogy húú... az aztán meredek, négykézlás, kipurcanós... Hát nem is hazudtak nagyot: a négykézlás igaz volt, annyira meredeket ritkán láttam, vagy még tán soha... Én nem négykézlábaztam, de csak azért mert volt nálam bot, de a mögöttem jövök tényleg négykézlás másztak! Nem tudom, én ezt is nagyon élveztem, többször röhögtem menetközben... Zseniális ez az emelkedő! Már hiányoztak az ilyen kihívások, na meg nem fáj a lábam, tők jól voltam már a második 50 km-en, semmi se tudta elvenni a jókedvem.

Tolvaj-hegy után Tamás lelassult, sajnos akkor már én mentem elől és többször lemaradt pár percre. Aztán jött Nagy Milic. Na az is egy szép emelkedő volt, nem mondom, hogy nem fáradtam, de ennek ellenére élveztem. Mire felértünk, kellemsen meg is éheztem, úgyhogy előkaptuk a söröket, amiket még Füzéren vettünk, és ott a jó hideg éjszakában ittuk meg a jó hideg söröket. Iszonyat jól esett!

Írány lefelé... Azt hiszem valahol ez után, egy köves szakszon a jobb lábamnak volt egy kellemtelen találkozása egy sziklával, akarom mondani úgy belerúgtam valami rohadt kőbe, hogy 2 percig azt hittem itt vége is a túrának... De mondom ha nem tört el, akkor nincs baj... Hát ezután eléggé fáj a nagylábujjam, minden alkalommal ha előre csúszott a lábam és hozzért a cipő orrához az nem volt kellemes... És sajnos ezt gyakran megtörtént, mivel a problémás achilleszem miatt, meg a fásli miatt, amúgy is jobban elől volt a lábam a cipőben, de én ezzel is úgy voltam, hogy ember, hát nem fáj a térdem, nem fáj a lábszáram, nem fáj az achilleszem... Ez így legalább egy kis változás!

Szurok-hegy előtti völgyben az etető pontnál ismét beértük Vári Gábor csapattársat, meg még 1-2 embert. Ennek nagyon örültem, mert Tamás eléggé kikészült addigra, úgyhogy Ő ott fel is adta a túrát sajnos, de így volt kikkel tovább mennem és nem kellett egyedül. Nagyon nagy gondviselésben volt részem! De sajnáltam, hogy Tamás nem jön, nagyon jó útitárs volt. Hát Szurok-hegy egy pöppet Tolvaj-hegy feelinges volt. Kis emelkedő volt, azt is meg kell hagyni! Az út további részén Gáborral, Szabolccsal (azt hiszem) meg még valakivel előzgettük, értük utol egymást egészen Füzérig! Eléggé elfáradtam a végére, ha arra gondoltam hogy még egyszer

ennyit kéne menni. Lehetetlennek érzetem, így gyorsan ki is vertem a fejből, nem gondoltam rá. Ez a taktika, ami amúgy is bevált!

Sose gondoltam arra, hogy 200 km vagy mi... Minidg csak egy 50-es, azt tudom mennyi, mindig csak az aktuális 50-esen gondolkoztam, nem azon, hogy előtte mennyit mentem, sem azon, hogy fogok-e még... Ha majd vége az 50 km-nek, eldöntöm, hogy megyek-e tovább!

Később értünk vissza Füzérre a 2. körről mint szerettem volna, így a tervezett 2 óra alvásból csak egy órácska lett, de az is jól esett, és jól kipihentem magam. Az hogy 100 km-ig eljutottam lábfájás nélkül, az maga volt a csoda! Éppeszű ember itt azt is mondhatná, hogy akkor köszöni, nem kísérti tovább a sorsot, nagy ajándék már ez is, egy ilyen szupi kis csonthártyagyuli után... De hát én ezek szerint nem vagyok éppeszű, mert ha már nem fáj a lábam, akkor menjünk! (Jó, oké tudom, aki elindul ezen a túrán az már amúgy se normális...) Tudtam már a túra előtt is, hogy amint elkezd kicsit is fájni, kiszállok, ezt nem volt kérdés, Hermannon már úgysis bebizonyítottam, hogy tudok fájós, gyulladt lábbam 50 kilit menni, akkor minek még egyszer, meg amúgy se akartam nagyobb bajt csinálni mint volt, hogy aztán megint hetekig ne tudjak menni egyáltalán sehova. Úgyhogy megfogadtam, hogy kiszállok ha kell (amúgy is szombat estére volt egy bográcsozás uncsitesókkal, legalább arra hazaérek...). Viszont azt is tudtam, hogy ha mégse fáj a lábam, akkor meg úgyse állok le! Na már most ez történt!

Szombat fél 11 körül indultam neki a 3. körnek, sajnos pont úgy sikerült időzitenem, hogy előttem negyed órával indultak el páran, utánam meg nem tudni jött-e még valaki, vagy fog-e... Így egyedül vágtam neki a harmadik 50-esnek. Annyira nem örültem, hogy egyedül kell indulnom erre a szakaszra, mert rájöttem hogy annyira nem szuper úgy neki indulni az első rendes 100 feletti túrának (Herman Ottó 110 volt eddig a leghosszabb), hogy egyedül mész, hisz én sem tudom mire számíthatok magamtól ilyen távon, ráadásul ismeretlen terepen, de hát mit tudtam csinálni, ez van (volt). Azért irigykedtem azokra, akiknek mindig van egy túratársuk, akivel tudnak végig együtt menni... Na mindegy, amúgy is csak egy 50-es. Nem gondoltam arra, hogy előtte volt már kettő.

Begyorsítottam az elején, hátha előbb utóbb talán beérek majd valakit, vagy hátha valaki lelassul. Az éjszakai szakaszon nem akartam egyedül menni, úgyhogy bíztam benne, addig vkit utolérek. Igazán jól sikerült, mert még az első ellenőrző pont előtt beértem az előttem menőket... Sőt le is előztem. Akkor már kicsit meg is nyugodtam, hogy tudtam vannak mögöttem, le is lassítottam... El is néztem egy kanyart, kb. 100-200 métert kellett visszamenni!

Meglepően jól éreztem magam, mintha nem is mentem volna 100 km-t előtte. Gyönyörű erdős részen mentünk, sütött be a nap a fák közt a mohás kövekre, egyszerűen olyan varázslatosan csodaszép volt, hogy szerintem nincs ember, aki ilyenkor szomorkodni tudna. Olyan boldogság árasztott el, hogy nem tudom... Nehéz elmondani, gyalogoltam az erdőben, nem fáj a lábam, csodás volt az idő... Kit érdekelt hogy egyedül megyek, egyszerűen szabadnak és nagyon boldognak érzetem magam!

Igazából ez egész túrán ideáig is minden részét, az emelkedőket, a fáradtságot mindent élveztem! Ajándék volt minden km, amit lábfájás nélkül meg tudtam tenni, a túra is olyan jól volt szervezve, az időjárás is szuper volt... Nem is tudom miért kellett volna máshogy éreznem magam!!! Úgyhogy mentem... és mentem... és mentem... és minden lépésért hálás voltam!

Rájöttem, hogy az elmúlt fél évemben elszenvedett sérülések (pontosabban 9 hónapomban gyakorlatilag a Piros 85 (november 1.) óta, amióta a bal térdem tropa lett) szóval azóta mindig van valami nyűg, valami, ami miatt hetekig nem tudok túrázni, vagy ha igen, akkor az fájdalmas. Mire a térdem úgy ahogy rendbejött, sikerült a jobb achilleszemre szerezni egy hülye puklit, ami miatt sokszor cipőt se tudtam venni... Aztám mire az úgy ahogy oké lett, jött a csonthártyagyulladás, az egész egy kabaré volt. Nehéz volt lelkileg túrni, hogy hónapokon keresztül állandó kihagyások, kiahagyások... Ha meg túrára mentem akkor mindig úgy, hogy éppen hogy összekapartam magam, fáslikkal, szalagokkal és mindig volt valami új vagy régi lábfájás... Mindig azt mondta a doki, hogy „menjek, de úgy készüljek fájni fog”. Ezért mindenre úgy indulta, hogy „ta-

lán meglesz”, „csoda kell, hogy kibírja a lábam”, „valószínű ki kell majd szállni”. Szóval ezeknek a nehéz időknek is meg volt a pozitív hozadéka: rájöttem, hogy az elmúlt pár hónapom megtanított arra, hogy már nem félek sem fáradtságtól, sem holtpontoktól, sem attól hogy egyedül megyek, sem attól hogy vajon meg tudom-e csinálni vagy sem. Már nem is gondolkozom ezen... Az egyetlen amitől félek a túra előtt az, hogy megint valami valahol fájni fog és után hetekig maradhatok otthon! Szóval most már úgy megyek túrákra, hogy örülök, hogy ott lehetek és annyira tudom élvezni minden percét, már magát a részvételt is amit talán előtte sose!!! Nem gondolkozom azon, hogy meg tudom-e csinálni vagy sem, egyszerűen fejest ugrok mindenbe ami jön, mert örülök h egyáltalán el tudok menni!! Felkészültem-e vagy sem nem érdeke, mert a legfontosabb maga az élmény, hogy ott voltam! Ajándék volt az egész túra, minden nehézségével együtt, ajándék az első 50... és a második is... és az is, hogy most még mehetek, és ha ki is kell szállni, hát akkor se leszek szomorú, mert annyira szuper élmény volt már eddig is, hogy csalódott nem leszek az tuti!

Valami ilyesmi lelki állapotban mendegéltem egyedül, de boldogan. Szalánc előtt volt egy kis aszfaltos szakasz, vagyis kb. 7 km. Na az azért nem volt könnyű, talp kicsinálás, viszont Szaláncban a kocsmában a vágott sör (alul barna, felett világos sör, nem keveredik, olyan mint a koktél) az nagyon finom volt. Az egyetlen baj az volt vele, hogy csak egy járt... A kocsmában értem utol először Siményi Miklóst és Gézát, akkor már indultak mikor odaértem, de jó volt, hogy legalább tudtam vannak előttem nem sokkal! Hát nem mondom lecsúszott volna még egy sörike, de úgy voltam, amíg világos van, addig menni kell, úgyhogy mentem is fel a várba (hűű innen is szép volt a kilátás). Aztán sitty-sutty le Kalsára... Valahol utána, Izra-tó előtt pár km-rel kapott el a zuhé... Jaja! Nem eső volt, zuhogott rendesen... Hamar el is áztam! Aztán ismét beértem Miklósékát meg még valakit, egy fa alatt álltak. A harmadik srác nem volt semmi: egy polóban és rövid naciban szó szerint vacogott, mondta is, hogy Izránál kiszáll, ez az eső nem fog elállni és tudja milyen hegyeket kell megmászni, ilyen sárban az nagyon veszélyes... Hát nem tudom... Nem menőzés, de komolyan nem volt semmi bajom nem fáj a lábam, meglepően nem éreztem magam fáradtnak, nem tudott még az az eső se annyira letörni, bár nem örültem neki azt nem tagadom... Kicsit beálltam én is a fák alá, becsomagoltam a táskába a meleg holmikát zacsiába... Aztán nem láttam sok értelmét állni, úgy csak fáztam, úgyhogy tovább mentem... Sikerült még egy kanyart elnézni, de megint csak 200 m-t kellett visszamenni, szerencsére olyan jól volt szalagozva, hogy hamar feltűnt, ha nem volt szalag.

Izra-tóhoz érve már kezdett alább hagyni az eső! Jó volt ez a pont, a fedett a kocsmá előtt Gyuriék voltak ott, meg egy csomó kaja... Na én itt, mivel jól megéheztem kicsit „diétásra” vettem a menüt: két korsó sör, 3 zsíroskenyér és egy marék datolya. Húú de jól esett... Furi mert fáradtan már egy sörtől is be szoktam rúgni, de itt attól a kettőtől sem volt semmi bajom! Aztán beérkeztek Miklósék és a „Vacogós Srác” (bocsánat nem tudom a nevét). Kérdeztem Miklósékát mehetek-e velük tovább, mondták igen, ennek nagyon örültem mert esteledett és a sötétben már nem akartam volna egyedül menni! Úgyhogy hárman indultunk tovább. Az is kiderült, hogy nem csak szimplán jófej utitársakat találtam, de ráadásul Miklós szalagozta az utat, így az eltévedéstől ezek után kevésbé kellett félnem.

Izra után jöttek a sárban mászós, patakon átkelések, mederben mászkálósok. Az egyik verzió olyan jól sikerült, hogy bal lábbal frankón beleléptem a patakba... Igazából már amúgy is tocsogott a cipőm a vízben, úgyhogy ez már nem osztott, nem szorzott. Nem sokkal az után, hogy elindultunk Izra-ról, amilyen hamar jött a zuhé úgy el is ment, kisütött a nap így estére még. A

természet ismét varázslatos hangulattal köszöntött minket, ahogy az esti napsugarak bekúsztak a fák közé és minden csillogott a víztől, mintha gyémántból volna az erdő, a friss eső szagú erdő...

Ez megint valami szuper lelki felüdülés volt számomra, egy pillanat alatt elmúlt az eső rossz élményei! Hársas-hegyre már nem mentem úgy fel, mint Tolvaj-hegyre, bevallom: nem volt olyan vészes, mint ahogy a hegy aljából tűnt. A hegytetőn utolért minket a „Vacogós Srác”, mégis tovább jött, bár nem meglepő miután így kisütött a nap. Hülyeség lett volna kiszállni. Innentől négyen együtt haladtunk, hol kicsit szétszéledtünk, hol teljesen együtt, de már nem igen hagytuk el egymást! Örültem, hogy a patakmedres, és Hársas-hegyről lefelé jövetes köves nehéz terepet még világosban tettük meg! Bába-hegy közelében éreztem, hogy fáradt vagyok, akkor volt egy kis holtponthoz szerűség, de igazából mikor rájöttem, hogy „ember, csak fáradtsággal, éhséggel kell küzdeni”, ez szuper, erről álmodtam már ki tudja mióta, hogy bár csak annyi nyűgöm volna egy túrán, hogy fáradtság, éhség, boldog ember lennék, úgyhogy ez után már ez se zavart. Ezt is jutalomként tudtam megélni, nyilván segített ez is a holtponton, bár nem mondom, hogy ez volt az egyik legnehezebb szakasz! A harmadik 50 km első 30 km-re meglepően jól ment, annyira fittnek meg frissnek érzetem magam, hogy meglepődtem nagyon. Izra-tótól is úgy indultunk, onnan már csak 22km volt. Húúú... 22 km az semmi! Tisztára feldobott, de aztán a 22 km rohadt soknak tűnt. Itt azért eléggé elfáradtam a végére... Meg nem tudom, de valahogy rosszul esett, hogy ha Bába-hegyen nincs ellenőrző pont „akkor minek jöttünk fel?” - kérdeztem én. Aztán mondták Miklósék, hogy még a vaskaphoz fel kell menni, meg a Füzéri várhoz is, akkor ez annyira nem hangzott jól... Még jó, hogy Vaskapu előtt a völgyben volt etetőpont, mert addig amúgy is annyira megéheztem, hogy már menetközben majdnem leálltam megenni egy energiaszelcsit!

Kaja után egész jól ment a hegymenet Vaskapuhoz, ott a tűz is jól átmelegített. Innen már csak lefelé kellett menni, de elég fáradt voltam, ez is jó hosszúnak tűnt, elég jól belassultunk itt. Aztán a füzéri várhoz vezető lépcsők sem estek túl jól, de túléljük :) Ekkora annyira fáj már a kőbe rúgott nagylábujjam, amit amúgy is nyomott a cipő, hogy végül kockáztattam és letekertem a fásliból egy keveset, hogy hátrébb tolhassam a lábam, meg szorosabba kötöttem a cipőt is, ezzel esélyt adva, hogy mostmár tényleg jól hozzáérjen az achilleszemhez a cipő... Úgy éreztem, ha ez így megy tovább a lábujjacsukám még a végén könnyes búcsút fog venni a körmöcskájától, az pedig nem volna túl jó...

Menet közben egyébként kiderült, hogy mi vagyunk az utolsó 200-asok, tehát nincs már mögöttünk senki! Most már ha nem akarok egyedül menni, akkor Miklósékkal kell tartanom, ez csak azért volt „para”, mert éreztem, hogy nekem kéne egy jó kis pihenő, de annyira nem lesz időnk, meg Miklósék nem terveznek annyit maradni, úgyhogy megállapodtunk 1 óras pihiben, fél óra alvás, fél óra kajcsi... Én egyből mentem szunyázni, ja meg közben a jobb térdhajlatomban is elkezdett fájni az ín a megerőltetéstől, úgyhogy gondoltam kenek rá egy kis voltarent. Akkor vettem észre, hogy be is van dagadva. Hupsz! Kicsit lejegeltem, aztán bíztam benne, hogy menetközben nem fog annyira fájni, volt már hasonló, hogy a mozgástól jobb lett, és most is ez történt: az elején fáj, aztán alig éreztem, még a duzzanat is lejjebb húzódtott menetközben.

Hát az a fél óráska alvás nem volt elég, azt éreztem, hogy éhes vagyok nagyon, bár nehezen csúszik a kaja, de azért még pont egy tál paprikás krumplit megmentettek nekem, az nagyon jól esett, meg egy kevés kenyérlángost és almásrétest is leküldtem, mert tudtam hogy kelleni fog! Jó fáradtan indultam az utolsó 50-re, kicsit itt féltem is hogy mi lesz, mire számíthatok majd, fogalmam se volt, hiszen eddig sose mentem még ennyit, de aztán jött hogy „csak 50 mint mindig!” Mondták Miklósék, hogy most jön egy könnyű szakasz nem sok emelkedővel, úgyhogy jól be is lendültünk az elején, a fáradtság ellenére 5 km/h-ás tempót tudunk menni, aztán valahol Nagyhuta előtt kezdett jönni az álomkór...

Sokan mesélték már, hogy menet közben elalszanak... Én ezt eddig még nem éltem át... Hát most igen! Kicsit sem egyenesen haladtunk a hajnali pirkadatban, az út közepén mint 3 részeg! Vicces lehetett kívülről... Én voltam elől, úgyhogy egyszer leültem a földre, addig a 2 percre, amíg ideérnek a többiek, alszom kicsit... Annyira nem ment, túl hamar odaértek, de mondták, hogy a falu végén mindjárt itt egy pont. Ez jól hangzott, kiverte az álmat a szememből! És tényleg ott volt nem messze! Utol is értük az előttünk haladókat :) néztem húde gyorsak vagyunk!!!

Kis eszem-izsom aztán neki az emelkedőknek...egy darabig azt játszottam mivel kicsit gyorsabb voltam Miklósénál és Gézánál, h amíg utolértek arra a pár percre leültem egy fa tövéhez. Géza meg is jegyezte, hogy olyat játszom mint egy kutya; előre szaladok aztán bevárom a gazdit :-D Hmm...volt benne vmi! :-)

Eszkála rétre felfelé menet, végre elért minket is hajnali meleg napsugarak :D Éjszaka iszonyat hideg volt, nem gondoltam volna, hogy nyáron ilyen hideg tud lenni, menetközben pont jó volt, de ha megálltam 3 percre totál átfagytam és vacogtunk, úgyhogy alig vártuk már, hogy kisüssön a nap. Fenn a hegytetőn, ahogy elsőre átmelegítettek az első napsugarak, az nagyon jól esett, pont az a kellemes meleg! Csodásan süttött be a fák közt, megint egy csodás ajándék a természettől, annyira feltöltött ez a szép idő és a nap, hogy elűzte az álmoságot és fáradtságot, megint nagyon frissnek éreztem magam :) Egészen Makkoshotykáig jól belendültem, nem is gondoltam volna h ennyi km után még ilyen jól leszek :) Makkoshotykán egy negyed órát vár-

tam Mikiékre, addig legalább pihentetem a talpaim meg ettem... A 4 km/h-ás átlag már nem lesz meg, uh minek sietni!

Pont után még a kocsmába is benéztünk, Mikiék kávéztak meg söröztek, én csak egy sört ittam vagyis felet, de attól jól be is rúgtam! :-D Itt már túl fáradt voltam... (Vajon miért??!) XD)

Na aztán egy jó kis napos szakasz, meg is indultam a sörtől mint szoktam, az hogy csak 17 km volt hátra, az annyira feldobott, hogy ismét szadaság és boldogság érzéssel haladtam, mint akit már egy hadsereg tank se tud megállítani... Aztán felfelé a tengerszemhez újra éreztem, hogy fáradok. Ekkor jöttem rá, hogy attól a sörtől bizony kicsit becsicscentettem, meg valószínű a meleg is közrejátszott, de mindegy, a lényeg, hogy kicsit belassultam, de azért a tengerszemig egész jól mentünk!

Onnan már csak 11 kili.. Fúúú... Hát már szinte sajnáltam, hogy ilyen hamar vége a mókának!!! Az pedig, hogy ilyen jó állapotban vagyok, magam sem gondoltam volna, pedig úgy indultunk el, hogy ihaj ez a 10 kili már kismiska... Hát azért elég nehézre sikerült ez a 10 kili, addigra már eléggé felmelegedett az idő és az sokat visszavett belőlünk, lelassultunk... a talpam már eléggé fájt ha megálltam főleg, eszembe jutotta a tavalyi Kék Balaton 100-as, az volt a 2. 100-asom és ott fájt ennyire a talpam, akkor sem tudom hányszor ültem le a földre az uccsó tizesen, hogy pihentessem a lábam... Most ennek a láb fájdásnak is örülni tudtam... Te jó ég!! Végre a régen megszokott, normális túrafájdalmak, amiknek ilyenkor kell lennie... Semmi sérülés, gyulladás stb. Ott még ezt is ajándéknak éreztem, hiszen csak ennyi bajom van, egy kis fáradtság egy kis láb fájdás, csupán ennyi, aminek egy ilyen hosszú túrán lenni kell, semmi extra!! :D

Azt hiszem a vége azért lett nehéz, mert túl hamar kiengedtem... Rákóczi-fától csak 6 kili... Tudtam, hogy ez ilyenkor hosszabbnak tűnik, de hogy ennyire?! :O Szóval azt hiszem ott kicsit korán

kiengedtem fejben, mert már azt hittem hogy a kövi kanyar és már ott is vagyunk... Aztán még egy kis emelkedő, meg még egy, meg aztán valami házak. Dejó! Aztán megint be az erdőbe... Kicsit never endingnek tűnt... Rám jött a fáradtság, meg újra álmoság és bevallom az utolsó pár km elég nehéz volt, a legnehezebb a túrán! Éreztem, hogy mentálisan nem vagyok már olyan friss, mint azt hittem pár km-rel ezelőtt...

Miklóssal együtt értünk a Kovács Villához és úgy tűnik (igaz nem szándékosan), de jól időzítettünk: pont eredményhirdetés volt és mindenki ott állt a kertben, úgyhogy hatalmas tapssal fogadtak minket :D :D Nem tagadom kicsit zavarban voltam, de azt sem tagadom, hogy jól esett a fogadtatás :)

Azt hiszem addigra a melegtől és fáradtságtól kicsit kótyagos lettem, mint aki lázas és besült az agya. Elég tompának éreztem magam. Azt sajnáltam, hogy mire odaértünk, pont az eredményhirdetés után a társaság nagy része el is ment :(Aztán mi is elég hamar indultunk, Zsolt kérdezte: „stopp?” Mondtam lehet... Szóval ahhoz meg indulni kellett, aztán hirtelen lett is egy fuvar le a városba, gyorsan összecuccoltam és be a kocsiba, nem is sikerült mindenkitől rendesen elbúcsúzni, és a kapkodásban a túrabotokat ott is felejtettem... :(

Azt sajnáltam, hogy ilyen hirtelen jöttünk el, szívesen maradtam volna még ott egy kis levelezésre, még a hangulatban úszni... Időm sem volt felfogni, hogy végig mentem 200... köhömm... akarom mondani 206,5 km-t! Tibi és Gabi ment a vonathoz, mi is ezzel fuvarral mentünk le a villából. Mondtuk nekik: „előbb érünk Budapestre!” Ők meg: „náluk van sör!” Én meg: „nyugi lesz nálunk is!” És így is lett! Ahhoz képest, hogy most nem volt túl szerencsés a hazastoppolás, 20 perccel előbb értünk végül Budapestre, úgyhogy el is mentünk a Keletibe, vetünk pár sört és leültünk a peronra bevárni a Sátoralajajújhelyi gyorsvonatot! Na ezt a poént nem lehetett kihagyni :D :D :D :D

Szóval akkor tömören valahogy így volt az első Kazinczy 200-asom... Azt hiszem a kihagyott Mátra 115 és Turul most megköszönte, hogy akkor visszafogtam magam és nem erőltettem akár milyen nehéz is volt a lemondás. Cserébe most egy fantasztikus, életre szóló élményt kaptam! Azon gondolkodom, hogy ha éppen nincs semmi bajom, nincs ez a hónapokon át tartó lesérüléses hajchíó, a sok kihagyott túra, ha normálisan járhatok túrázni és úgymond felkészülni erre a túrára, ha úgy indulok el, hogy megcsinálom, mert úgy érzem, hogy menni fog, akkor se hiszem, hogy jobban sikerült volna! Talán elragadt volna a teljesítési vágy vagy talán jobban szenvedtem volna a fáradtságtól, éhségtől. Így viszont úgy mentem, hogy a túra minden pillanatát élveztem (najó azt leszámítva mikor a nyamvadt kőbe belerúgtam) szóval minden km-t, minden lépést, minden fáradstágot és erőfeszítést, minden emelkedőt és minden „nomrális” lábfájást a végén... mindent ajándéknak és jutalomnak éltem meg :)

Hálás voltam minden egyes lépésért amit megtehettem, minden percért amit a túrán tölthettem! Ismét hihetetlen gondviselésben volt részem azt hiszem, nem csak azért mert lábfájás nélkül sikerült végig menni, hanem azért is, mert mikor kellett, mindig volt mellettem valaki! Csodás élmény volt, fantasztikus tájak, az időjárás azt hiszem tökéletes volt és persze nem utolsó sorban a szervezés! Úgy gondolom példa értékű minden szempontból, az hogy egy 200 km-es túra úgy ki van szalagozva, hogy az itinert szinte elő se kell venni! Kb. semmi kaját nem kell vinnie az embernek, mert olyan az ellátás. Arról nem is beszélve, hogy valahogy az egész szervezés nagyon személyes volt, az ember azt érezte, hogy minden értünk van! Egyszer mindenkinek el kell jönnie erre a túrára akármelyik távra is, de egyszer ki kell próbálni!

Köszönöm szépen a szervezőknek ezt fantasztikus kalandot! Köszönöm Tamásnak, Miklósnak és Gézának, hogy olyan sokáig társaim voltak az úton, és köszönöm mindenkinek aki csak egy ici-picit is hozzátett ahhoz, hogy ez a 3 nap olyan legyen, amilyen volt!

Köszönöm a figyelmetde!

Lajos Dóra

November 18-a mindig is egy nevezetes dátum a történelemben. 1307-ben ezen a napon lövi le Tell Vilmos a fia fejéről az almát. 1626-ban ezen a napon szentelik fel a Római Szent Péter Bazilikát. 1865-ben ezen a napon deklarálják Kolozsvárott a Magyar- Erdélyi úniót, 1905-ben megszületik az Önálló Norvég Királyság, 2009-ben ezen a napon Szűnik meg a Danubius és a Sláger rádió, illetve 2016-ban ezen a napon kezdődik meg a Barlangkutatók „Szablyár Péter” Szakmai Találkozója. Helyszíne az egri Eszterházy Károly Egyetem, a környező kollégiumok és vendéglátó ipari egységek. Mint minden évben, immáron számtalan alkalommal, november 3. hétvégéjén került megrendezésre.

Mi (Csépe Zoli, Muladi Bea, Varga Rita és Süni), együtt mentünk és érkeztünk Egerbe péntek este. Sajnos a délelőtti/délutáni terepbejárást és az esti 3D-s vetítést lekéstük, de a kocsmai programra sikeresen odaértünk. A szállásról még négyen indultunk, de szinte minden utcasarkon egyre többen lettünk, úgyhogy mire elértünk egy este is nyitva tartó szórakozóhelyre, már kb 25-en voltunk. Kimerem jelteni, Eger 1556-os megszállása után 460-évvvel a Barlangászok is elfoglalták Eger városát egy éjszakára.

Másnap reggel az előadások 9 óra körül, meglepően időben elindultak. Évről-évre egyre több előadó és hallgató jön el, aminek én személy szerint nagyon örülök. Idén kb 150 fő volt jelen és több mint 30 előadás volt. A szervezők (MKBT) külön témájuk szerint külön szekciókba sorolták az előadásokat, így voltak operatívabb, tudományosabb, feltáró és csoport bemutató előadások is. Mindegyik nagyon jó volt, nehéz lenne kiemelni egyiket is, de azért leírom nekem melyek tetszettek a legjobban. Talán elsősorban Tücsök előadása, amit elsőnek kiemelnék, aki a barlangi régészet hazai vonatkozásairól és az MKBT barlang régészeti szakosztályának újrarendezéséről mesélt. Nagyon fontosnak tartom, hogy, ezt a Magyarországon alulreprezentált tudományterületet kicsit felkarolták és azt, hogy erről, olyan, gyakorlatias szemléletben számoltak be, ami a kutató egyesületeknek is emészthető és hasznos azt nagyon praktikusnak tartom.

Nálam a legjobb előadás díját egyértelműen Pesta „nyerte meg”, aki a Mecsekben végzett ropant mosatásos bontás eredményeit prezentálta... Véleményem szerint fergeteges formában. Régóta tervezem a mosatást a Trió-barlangban, de ez az előadás végleg meghozta kedvemet. (Ez úton is jelzem, ha valakinek van kedve tömlőket cipelni a felszínen és barlangban, van kedve vizesnek és sárosnak lenni az jelentkezzen nálam!). Amit még kiemelnék: [Surda műöntomográfias kutatásait](#), amikkel jelen állás szerint a világon először (!) kimutatták egy barlangot. Természetesen a barlang még nincs feltárva, de mindez csak idő és pénz kérdése.

Az előadásokról összefoglalóan csak annyit: nagyon sok témában halhattunk előadásokat, amiknek legnagyobb része igényesen ki volt dolgozva. Véleményem szerint a Szakmai Találkozó kezd egyre igényesebb konferenciává fejlődni, ami nagyon jó. A helyszín kiváló volt a rendezvényhez. Hála az MKBT pályázati tevékenységének a részvételi költségek eléggé barátiak voltak, melyek ráadásul fedezték a kétnapi ebédet is. A hangulat kifogástalan volt, az idő kegyes, szóval egy jó kis program volt. Jövőre gyertek többen az Egyesületből ;)

Bauer Márton

MEGÚJULT AZ MKBT

2016 májusában megújult a Magyar Karszt-és Barlangkutató Társulat elnöksége és felügyelő bizottsága.

Elnökség

Elnök:	Dr. Leél-Óssy Szabolcs
Főtitkár:	Kosztra Barbara
Elnökségi tagok:	Dr. Ambrus Gergely, Csépe-Muladi Beáta, Füredi Zoltán, Huber Kilián, Laufer Csaba, Sári Attila, Szilágyi Zsolt

Felügyelőbizottság

Elnök:	Csepreghy Ferenc József
Tagok:	Tényi-Varga Gusztáv, Szilvay Péter
Póttag:	Thieme András

Milyen MKBT-t szeretnénk:

- átlátható (szervezet, működés, pénzügyek)
- kommunikál (a barlangászokkal, más szervezetekkel, a társadalommal)
- képvisel (a barlangok és a barlangászok érdekeit)
- koordinál (feltáró kutatás, tudományos kutatás, túrázás, ismeretterjesztés, oktatás, sport- és szakmai rendezvények stb.)
- gazdálkodik (megszerzett javakkal, külső és belső erőforrásokkal)

Az új vezetőség előtt álló feladatok:

- szervezeti működés egyszerűsítése, hatékonyságának növelése
- előremutató tevékenységek, folyamatok összefogása, támogatása
- tagságtól érkező jelzések (kérdés, kérés, javaslat, kritika stb.) gyors és hatékony kezelése, online kommunikáció fejlesztése
- események (feltárási, kutatási és sportsikerek, illetve káresetek, méltánytalanságok, balesetek) gyors és hatékony kommunikációja, média hatékony használata
- támogatói bázis építése
- gazdálkodás megerősítése
- Nóra utódlásának előkészítése
- UNESCO barlangok évének (2021) előkészítése

Minden nagyobb barlangos rendezvényen megjelenünk mikor volt olyan, hogy az MKBT elnökségéből egy csapatot delegálhatunk a Marcen Lobens kupára, illetve a teljes MKBT elnöksége szervezett egy szakmai napokat. Idén mind e kettőre történt példa a 60. Barlangnapok alkalmából Ambrus Gergely, Hubert Kilián és Sári Attila, illetve az egri Szablyár Péter Barlangász Szakmai Napokat szerveztük.

Muladi Beáta

SZJA 1%

A Szegedi Karszt- és Barlangkutató Egyesület számára minden évben sokat jelent a személyi jövedelemadók 1%-ából befolyó összeg, hiszen mint közhasznú szervezett pályázatokból, valamint magánszemélyek és cégek támogatásából tudja biztosítani programjaihoz az anyagi forrásokat.

Egyesületünk hosszú évek kemény munkájával vált az ország egyik jelentős barlangász egyesületévé, amely nemcsak Magyarország föld alatti kincseit kutatja, hanem közhasznú tevékenységei révén bővíti a lakosság környezet- és természetvédelmi ismereteit.

Az egyesület kiemelten közhasznú tevékenységei közé tartozik:

- Ingyenes túrák szervezése állami otthonokban élő hátrányos helyzetű gyerekeknek
- Környezetvédelmi táborok szervezése általános és középiskolások részére
- Barlangfeltáró kutatás a Mecsek hegységben
- A Magyar Barlangi Mentőszolgálat Dél-magyarországi Területi Egységének szervezése, működtetésének koordinálása.

Kérjük, ha Ön is egyetért céljainkkal, támogassa adója 1%-ával a Szegedi Karszt- és Barlangkutató Egyesületet. A beküldhető formanyomtatvány az újság hátoldalán található!

Köszönettel és tisztelettel,

az SZKBE elnöksége

IMPRESSZUM

Szegedi Karszt- és Barlangkutató Egyesület
Hírmondó 45. szám

Kiadja a **Szegedi Karszt- és Barlangkutató Egyesület**

Levélcím: 7677 Orfú, Barlangkutató utca 1.

szkbe@szkbe.hu

www.szkbe.hu

Főszerkesztők: Ács-Kovács Milán, Bauer Márton

+36 20 274 7797, barlangaszmilan@gmail.com

+36 30 628 5500, baumart87@gmail.com

A tájékoztató számára leadott cikkek, anyagok tartalmáért a szerzőik felelősek.

Akik nélkül nem jött volna létre a 45. Hírmondó:

*Ács-Kovács Milán, Ambrus Gergő, Bauer Márton, Főr Teodóra, Szittner Zsuzsi, Tóth Attila,
Lukáts Lilla, Dunai Péter, Marosi Csilla, Szabó Péter, Beregi-Nagy Edit,
Szeredi Anna, Nyíró Ádám Artúr, Lajos Dóra, Muladi Beáta*

RENDELKEZŐ NYILATKOZAT
A BEFIZETETT ADÓ EGY SZÁZALÉKÁRÓL

A kedvezményezett adószáma:

1	8	4	6	1	7	0	9	—	[1]	—	[0]	6
---	---	---	---	---	---	---	---	---	-------	---	-------	---

A kedvezményezett neve:

Emek kitöltése nem kötelező

----- **Szegedi Kárszt- és Barlangkutató Egyesület** -----

TUDNIVALÓK

Ezt a nyilatkozatot csak akkor töltsé ki, ha valamely társadalmi szervezet, alapítvány vagy külön nevesített intézmény, elkülönített alap javára kíván rendelkezni.

A nyilatkozatot tegye egy olyan postai szabvány méretű borítékba, amely e lap méretét csak annyiban haladja meg, hogy abban a nyilatkozat elhelyezhető legyen.

FONTOSI!

A rendelkezése csak akkor érvényes és teljesíthető, ha a nyilatkozaton a kedvezményezett adószámát, a borítékon pedig az **ÖN NEVÉT, LAKCÍMÉT ÉS ADÓAZONOSÍTÓ JELÉT** pontosan tünteti fel.

